

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 531/2014
12.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ж.Р., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Р., адвоката М.П., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3546/13 од 13.12.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 4/14 од 16.04.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Р., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3546/13 од 13.12.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 4/14 од 16.04.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Јагодини К број 132/11 од 17.04.2013. године окривљени Ж.Р. је на основу члана 355. став 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ. Наведеном пресудом одређено је да се на име трошкова кривичног поступка окривљеном Ж.Р. исплати 531.750,00 динара из буџетских средстава суда, а по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3546/13 од 13.12.2013. године усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Јагодини преиначена је пресуда Вишег суда у Јагодини К број 132/11 од 17. 04. 2013. године, па је окривљени Ж.Р. оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 05. 08. до 24.09.2010. године.

Наведеном пресудом на основу члана 206. ЗКП обавезан је окривљени Ж.Р. да оштећеном предузећу Е. д.о.о из Ч. на име имовинско правног захтева за накнаду штете плати износ од 867.547,98 динара, а оштећеном предузећу ТЈ М. из Б. износ од 2.461.587,80 динара са законском каматом под претњом принудног извршења, док је оштећено предузеће ТЈ М. из Б. за вишак свог имовинско-правног захтева у износу од 823.173,19 динара упућено на парницу.

Истом пресудом на основу члана 193 и 196. ЗКП обавезан је окривљени Ж.Р. да суду на име паушала плати 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ који ће бити одређен посебним решењем Вишег суда у Јагодини.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ 4/14 од 16.04.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ж.Р., а пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3546/13 од 13.12.2013. године, потврђена.

Против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3546/13 од 13.12.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу КжЗ 4/14 од 16.04.2014. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ж.Р., адвокат М.П., због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1, 7 и 11 и члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку или да побијане пресуде преиначи, тако што ће потврдити пресуду Вишег суда у Јагодини К број 132/11 од 17.04.2013. године.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Р. је неоснован.

Бранилац окривљеног Ж.Р. у захтеву наводи да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења у односу на рачуне које исказало предузеће Е., а који су описани у првобитној оптужби, а означени у пресуди Вишег суда у Јагодини од 12. до 21. реда, а у оптужном акту Апелационог тужиоца од 10. до 19 реда, јер је решењима Пореске управе за овакво своје пословање оглашен кривим и кажњен како окривљени Р., тако и његово предузеће, те у односу на ову радњу није могао бити оглашен кривим, на који начин је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана

438. став 1. тачка 1. ЗКП. У захтеву браниоца окривљеног Ж.Р. наводи се да у конкретном случају заменик Апелационог јавног тужиоца није имао сагласност и овлашћење Вишег јавног тужиоца у Јагодини да мења радње извршења кривичног дела и њихов опис, а како је исти то урадио на претресу 13.12.2013. године, побијане пресуде донете су уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП.

Чланом 19. став 1. Закона о јавном тужилаштву прописано је да непосредно виши јавни тужилац може предузети све радње за које је овлашћен нижи јавни тужилац.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд оцењује као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Р. којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП-а.

Остале изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Р., Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Ж.Р. истицао је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а трећестепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да у погледу појединих радњи извршења кривичног дела, за које је окривљени другостепеном пресудом оглашен кривим, није наступила застарелост кривичног гоњења, и да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ж.Р. као основ подношења захтева наведена је и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11. и члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, као и да је суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, међутим будући да по ставу Врховног касационог суда наведене повреде и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих би окривљени као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1 и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**